

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2172	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μάρκ. 9,17-31) 7 Ἀπριλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Γονεῖς, τί λόγο θὰ δώσετε;

«Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται» (Μάρκ. 9,17-18)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν κατοικία, περιουσία, τιμές, ἀξιώματα, καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε εὐτυχισμένοι. Καὶ δὲν εἶνε εὐτυχισμένοι, γιατί μοιάζουν πολὺ μὲ τὸν δυστυχισμένο πατέρα τοῦ νέου ποὺ θεράπευσε ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἄλλ' ἂς δοῦμε μὲ συντομία τὸ δυστύχημα αὐτοῦ τοῦ πατέρα, γιὰ νὰ δοῦμε καὶ ἀνάλογα **παθήματα τῶν ἀνθρώπων γενικά.**

***

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἓνα παιδί. Ἄλλα τὸ παιδί νωρὶς τὸ κατέλαβε φοβερὸ δαιμόνιο. Τὸ πονηρὸ πνεῦμα εἶχε ἀποβῆ ὁ φοβερός τύραννος τοῦ δυστυχισμένου πλάσματος. Τοῦ ἔδενε τὴ γλῶσσα καὶ τὸ ταλαίπωρο δὲν μποροῦσε καθόλου νὰ μιλήσῃ. Τοῦ δέσμευε τὴν ἀκοή, τοῦ ἔφραζε τ' αὐτιά, δὲν τ' ἄφηνε ν' ἀκούσῃ πιά οὔτε μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μάνας του, τοῦ πατέρα του, τῶν συγγενῶν του. Τὸ παιδί εἶχε γίνε **ἄλαλο καὶ κουφό** (Μάρκ. 9,25).

Ἄλλα καὶ **ἄλλα μαρτύρια** ἔκανε στὸ παιδί τὸ δαιμόνιο. Τὸ ἔρριχνε στὸ ποτάμι μὲ σκοπὸ νὰ τὸ πνίξῃ, τὸ ἔρριχνε καὶ στὴ φωτιά θέλοντας νὰ τὸ κάψῃ. Τὸ πονηρὸ πνεῦμα μετέβαλλε τὸ παιδί σὲ ἓνα θηρίο. Τὴν ὥρα ποὺ πάθαινε τὴν κρίσι κυλιόταν χάμω, ἔτριζε τὰ δόντια του, ἔβγαζε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα· ξερὸ καὶ ἀναισθητὸ γινόταν πολλὲς φορές (ἔ.ἀ. 9,18).

Δυστυχισμένο ἓνα τέτοιο παιδί, μὰ **πολὺ πιὸ δυστυχισμένος ὁ γονιός** του. Γιατί ἡ ἀρρώστια τοῦ παιδιοῦ εἶνε δεινὴ συμφορὰ γιὰ τὸν πατέρα ποὺ τὸ γέννησε καὶ τὸ πονάει. Φανταστῆτε τὸν δυστυχισμένο πατέρα νὰ βλέπῃ τὸ σπλάχνου του νὰ σπαράζῃ κάτω ἀπ' τὰ νύχια τοῦ διαβόλου ὅπως σπαρταράει τὸ ψάρι στὸ ἀγκίστρι τοῦ ψαῤῃ.

***

Κι ἀφοῦ εἶδαμε τὴν σπαραξικάρδια κατὰ-

στασι τοῦ παιδιοῦ τοῦ εὐαγγελίου, ἂς δοῦμε τώρα κάτι ἄλλο· μήπως ὑπάρχουν **καὶ σήμερα** τέτοια παιδιά, ποὺ μὲ τὴ συμπεριφορὰ τους εἶνε μιὰ συμφορὰ γιὰ τοὺς γονεῖς;

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλοὺς πόνους δοκιμάζουν οἱ γονεῖς· μὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶνε ἀβάσταχτο καὶ κάνει τὴν καρδιά τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας νὰ σπαράζῃ, εἶνε νὰ βλέπουν τὸ γιὸ ἢ τὴν κόρη τους **νὰ παίρνουν τὸ δρόμο τὸν κακὸ.** Ἄχ, πόσο τὰ παιδιά αὐτὰ μοιάζουν μὲ τὸ δαιμονισμένο παιδί τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου!

✓ **Κουφὸ** ἦταν τὸ δαιμονισμένο παιδί, κουφὰ εἶνε καὶ τὰ σημερινὰ παιδιά· ὄχι γιατί ἔχουν βλαμμένα τ' αὐτιά τους καὶ δὲν ἀκοῦνε, ἀλλὰ γιατί ἔπαψαν πιά νὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς. Μάταια παρακαλοῦν, φωνάζουν καὶ κλαῖνε ἢ μάνα κι ὁ πατέρας, μάταια συμβουλεύει κι ὁ δάσκαλος. Αὐτὰ δὲν ἀκοῦνε. Λὲς καὶ κάποιος ἔφραξε μὲ βουλοκέρι τὰ αὐτιά τους. Πῶς λοιπὸν δὲν μοιάζουν μὲ τὸ παιδί ποὺ εἶχε κουφάνει τὸ δαιμόνιο;

✓ Ἄλλα τὸ δαιμόνιο εἶχε κάνει τὸ παιδί καὶ **ἄλαλο.** Πόσα παιδιά καὶ σήμερα δὲν εἶνε ἄλαλα! –Ἄλαλα; τί ἄλαλα; θὰ πῆτε, ἐδῶ αὐτὰ μιλάνε ὅλη μέρα καὶ φλυαροῦν ἀκατάσχετα... Naί, ὅλα τὰ λέει ἡ γλῶσσα τους· καὶ βλαστήμιες, καὶ αἰσχρολογίες, καὶ βρισιές· ἀλλὰ στὸ Θεὸ δὲν μιλάνε, προσευχὴ ἢ γλῶσσα τους δὲν ξέρει νὰ πῆ, ἓνα καλὸ λόγο δὲν ἀκοῦς ἀπὸ τὸ στόμα τους. Λοιπὸν δὲν εἶνε ἄλαλα;

✓ Τὸ παιδί τοῦ εὐαγγελίου εἶδαμε ὅτι **«ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται»** (Μάρκ. 9,18). Μὰ μήπως τὴν ἴδια εἰκόνα δὲν παρουσιάζουν καὶ σήμερα πολλὰ παιδιά; Ἔχουν πείσμα δαιμονικὸ καὶ ἐπιμονή. Θέλημα τῶν γονέων ποτέ δὲν κάνουν. Ἄν καμμιά φορὰ θελήσουν ἢ ἡ μάνα νὰ τοὺς κἀνῃ μιὰ παρατήρησι ἢ ὁ πατέρας νὰ τὰ τιμωρήσῃ, τό-

τε αὐτὰ γίνονται θηρία· ἀφρίζουν ἀπὸ τὸ πείσμα τους, πέφτουν κάτω καὶ χτυπιῶνται ἀπ' τὸ κακό τους, κυλιῶνται χάμω ἀπ' τὴ μανία τους, σπάζουν πιάτα καὶ καρτέκλες, σηκώνουν χέρι, πιάνουν καὶ ξύλο νὰ χτυπήσουν τοὺς μεγάλους. Καὶ πάλι ἐρωτῶ· μοιάζουν ἢ δὲν μοιάζουν τότε μὲ τὸ δαιμονισμένο παιδί;

✓ Ἄλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἔκανε τὸ παιδί τοῦ εὐαγγελίου, ποὺ τὸ μιμοῦνται σήμερα τὰ παιδιά μας· τὸ δαιμόνιο **τὸ ἔρριχνε πότε στὸ ποτάμι καὶ πότε στὴ φωτιά**. Τὸ ἴδιο λοιπὸν παθαίνει καὶ σήμερα ἡ νεολαία. Ὑπάρχουν τόποι ποὺ εἶνε χειρότεροι ἀπὸ ἓνα ποτάμι κι ἀπὸ ἓνα καμίνι. Ποτάμι ποὺ παρασύρει καὶ πνίγει εἶνε τὸ ρεῦμα τῆς μόδας καὶ τῆς ξενομανίας, μὲ τὰ θεάματα καὶ τὴ μουσικὴ καὶ τὰ φαρμακερὰ ποτά· καμίνι ποὺ τσουρουφλίζει καὶ καίει εἶνε τὰ κέντρα ποὺ συχνάζουν οἱ νέοι καὶ τὰ κακόφημα κι ἀκατονόμαστα σπίτια ὅπου ἀκολασταίνου. Ἔ, δὲν εἶνε προτιμότερο νὰ πνιγῇ ἢ νὰ καῆ ἓνας νέος, παρὰ νὰ πέση μέσα ἐκεῖ;... Τί κάνει ἡ φωτιά στὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα· καίει τὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιά, τ' ἀφήνει ξερὰ κούτσουρα ποὺ τὰ βλέπεις καὶ λυπᾶται ἡ ψυχὴ σου. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ ἁμαρτία καὶ ἰδίως τὸ δαιμόνιο τῆς σαρκὸς στοὺς νέους καὶ τὰ παιδιά μας· τοὺς ἀφαιρεῖ τὴ δροσιὰ τῆς ἀγνότητος, καίει τὰ μπουμπούκια τῆς ζωῆς, μαραίνει τὰ ἄνθη τῆς νεότητος, γυρίζουν στὸ σπίτι παραμορφωμένα ὄντα, ἐλεεινὰ κούτσουρα. Πόσα τέτοια παιδιά ὑπάρχουν, ποὺ ἔχουν γίνει ἡ κόλασι τῶν σπιτιῶν!

***

Ἄλλὰ **ποιός φταίει** ἄραγε γιὰ νὰ καταντήσουν τὰ παιδιά σ' αὐτὸ τὸ χάλι; Φταίει ἡ κοινωνία; φταίει τὸ σχολεῖο; φταῖνε οἱ μεγαλύτεροι; Πολλὰ φταῖνε ὥστε τὰ παιδιά μας νὰ γίνονται δαιμονισμένα, κυρίως ὅμως φταῖνε **οἱ γονεῖς**· αὐτὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ὅταν ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔφερε τὸ παιδί στὸ Χριστὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸ κἀνὴ καλά, ὁ Κύριος τὸν ρώτησε· –Ἀπὸ πότε ὑποφέρει τὸ παιδί; –**«Παιδιόθεν»** (ἐ.ἀ. 9,21), ἀπήντησε ὁ πατέρας, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ μικρὴ του ἡλικία. Μὲ τὸ ὄλο λοιπὸν αὐτὸ περιστατικὸ εἶνε σὰν ὁ Χριστὸς νὰ ἔλεγε· Ταλαίπωρε πατέρα, ἄφησες τὸ κακὸ νὰ ριζώσῃ μέσα στὸ παιδί, ἄφησες τὸ σατανᾶ ν' ἀποκτήσῃ δικαιώματα πάνω του, καὶ τώρα ἔρχεσαι ζητώντας τὴ θεραπεία; **Θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τότε νὰ ἐνδιαφερθῆς...**

Ἀπὸ τὴ στιχομυθία αὐτὴ καταλαβαίνουμε ὅτι **οἱ γονεῖς φέρουν τὴ μεγαλύτερη εὐθύνη** γιὰ τὰ παιδιά. Γι' αὐτὸ πρέπει ἀπὸ τὴ μικρὴ ἡλικία νὰ συνηθίζου τὸ παιδί τους στὸ καλό.

Ὅπως φροντίζουν νὰ θρέψου τὰ σώματα, πρέπει νὰ φροντίζουν νὰ θρέψου καὶ τὶς ψυχὰς τῶν μικρῶν. Διότι καὶ ἡ ψυχὴ, ὅπως τὸ σῶμα, θέλει τροφή, τροφή πνευματικὴ. Πόσοι ὅμως ἀπὸ τοὺς γονεῖς φροντίζουν γι' αὐτό; **Νά·**

- **Εἶνε μεσημέρι** καὶ ἡ οἰκογένεια κάθεται στὸ τραπέζι. Ποιὸς πατέρας λέει τότε «Παιδιά, πρὶν ἀρχίσουμε τὸ φαγητὸ σηκωθῆτε νὰ κάνουμε τὴν προσευχή μας· καὶ στὸ τέλος πάλι νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο γιὰ τ' ἀγαθὰ ποὺ μᾶς ἔδωσε»; Κάθονται τρῶνε, καὶ μετὰ σηκώνονται καὶ φεύγουν βουβοί, ὅπως τὰ ἄλογα ζῶα.

- **Βραδιάζει**. Ποιὸς πατέρας λέει «Παιδιά, προτοῦ νὰ πέσουμε γιὰ ὕπνο ἄς γονατίσουμε νὰ νὰ ποῦμε προσευχή, νὰ μᾶς ἀκούσῃ ὁ Θεός».

- **Ξημέρωσε Κυριακή**. Ποιὰ μάνα θὰ πῆ στὰ παιδιά τῆς ἐκεῖνο τὸν ὠραῖο στίχο τοῦ ποιητοῦ

«Ἐ, παιδιά, καιρός, ζυπνᾶτε,
εἶναι Κυριακή,
ἢ καμπάνα μᾶς φωνάζει,
τὴν ἀκοῦτ' ἐκεῖ;»;

(Ἡλίας Τανταλίδης, Ἡ Κυριακή, Ἀναγνωστικὸ Γ' Δημοτικῆς, ἐκδ. Καλοκάθη, Ἀθήναι 1966, σ. 61).

- Ποιὸς πατέρας πάλι τὴν Κυριακὴ, ἀντὶ νὰ πᾶ ἡσυχῶ στὸ καφενεῖο, θὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι, θὰ πάρῃ τὸ εὐαγγέλιο ἢ ἄλλο θρησκευτικὸ βιβλίο καὶ **θὰ καθήσουν νὰ διαβάσουν μαζί** ὄχι πολὺ, μιὰ σελίδα, καὶ μετὰ θὰ πῆ δυὸ λόγια;

Κάθε σπίτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνε μιὰ ὁμορφὴ **«κατ' οἶκον ἐκκλησία»** (Α' Κορ. 16,19. Κολ. 4,15. Φιλιπ. 2) τοῦ Χριστοῦ μας· καὶ τώρα τί εἶνε; **ἓνας σταῦλος ζῶν**. Ἐδῶ βλαστημάει ὁ μεθυσιμένος πατέρας, ἐκεῖ καταριέται ἕξαλλη ἡ μάνα, τὰ παιδιά βρίσκονται καὶ χτυπιῶνται...· σ' αὐτοὺς δὲν βασιλεύει ὁ Χριστός, **ἐξουσιάζει ὁ διάβολος**.

Γι' αὐτὸ τὰ παιδιά δὲν μαζεύονται μέσα, ἀλλὰ **γυρίζουν ἔξω** σὰν τὰ ἀδέσποτα σκυλιά. Κανένα δὲν ἀκοῦνε, κανένα δὲν σέβονται, κανένα δὲν φοβοῦνται.

***

Ὡ γονεῖς, τρέμω ὅταν σκέπτομαι τί λόγο φοβερὸ θὰ δώσετε τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως! Ἐσύ, πατέρα, ξέρεις τί κάνεις μὲ τὰ λόγια σου, μὲ τὰ ἔργα σου, μὲ τὴν ὅλη διαγωγή σου; **Φοβεύεις τὸ παιδί σου!** Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε τὸ παιδί νὰ τὸ κἀνῃς ἓνα ἀγγελούδι, ἓνα ἄγαλμα ποὺ θὰ στολίσῃ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· κ' σὺ τὸ ἔκανες ἓνα δαιμονισμένο πλάσμα. Ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶ τὸ παιδί, ἐκεῖ θὰ πᾶς κ' ἐσύ. **Γιατὶ ἐσύ τὸ ὠδήγησες στὴν κόλασι!**

Ἀδελφοί μου, ἄς φροντίσουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, **νὰ ζήσουμε κοντὰ στὸ Χριστὸ μας**, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ εἰς αἰῶνας αἰῶνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**